

Kapitola jedna

NADECHLA JSEM SE TAK PRUDCE, AŽ MĚ ZABOLELO na hrudi. Obličej jsem měla rozpálený a prameny vlasů zezadu přilepené ke zpocenému krku. Bolel mě každyčký sval v těle.

Přede mnou stál Eduardo, jeden z vůdců Černého kříže, a v ruce držel nůž. Všude okolo nás stáli lovci upírů a beze slova přihlíželi. Nikdo z nich by mi nepomohl. Stáli jsme stranou od nich, uprostřed místnosti. V ostrém světle vynikla jeho strnulá tvář.

„No tak, Bianco. Pusť se do hry.“ Když chtěl, zněl jeho hlas jako zahřmění. Každé slovo se odráželo od betonové podlahy a plechových zdí opuštěného skladiště. „Tohle je souboj na život a na smrt. To se mě ani nepokusíš zastavit?“

Kdybych na něho skočila a snažila se mu vzít zbraň nebo ho povalit, mohl by mě srazit na podlahu. Eduardo byl rychlejší, a navíc byl lovec už několik let. Pravděpodobně zabil stovky upírů, z nichž všichni byli starší a silnější než já.

Lucasi, co mám dělat?

Neodvážila jsem se po něm rozhlédnout, protože jsem věděla, že kdybych jen na vteřinu spustila Eduarda z očí, souboj by byl u konce.

Ustoupila jsem o několik kroků zpět, ale klopýtla jsem. Vypůjčené boty, které jsem měla na sobě, mi byly moc velké a jedna z nich se mi vyzula.

„Nešiko,“ řekl Eduardo. Otočil dýku mezi prsty, jako by zkoušel, z jakého úhlu na mě zaútočit. Usmíval se tak spokojeně a samolibě, že jsem se přestala bát a místo toho mě popadl vztek.

Vzala jsem botu a vši silou ji mrštila Eduardovi do obličeje.

Bota ho praštila do nosu a publikum propuklo v smích. Několik lidí zatleskalo. Napětí v mžiku polevilo a já jsem se opět stala součástí této skupiny, nebo si to ostatní alespoň mysleli.

„Dobrý,“ prohlásil Lucas, když se vynořil z kruhu přihlížejících a položil mi ruce na ramena. „Dost dobrý.“

„Nejsem zrovna přebornicí v judu.“ Nemohla jsem popadnout dech. Nácvik boje mě vždycky vyčerpával. Tohle bylo poprvé, kdy jsem neskončila na zádech.

„Máš dobré instinkty.“ Lucas mi masíroval bolavé svaly vzadu na krku.

Jenže Eduardovi můj nápad legrační nepřišel. Díval se na mě tak rozzlobeně, že nebyť jeho červeného nosu, nahnal by mi strach. „Tohle jde při nácviku. Ale jestli si myslíš, že si tímhle zachráníš život ve skutečném světě –“

„Zachrání, když ji její soupeř podcení podobně jako ty,“ ozvala se Kate.

Tím Eduarda umlčela a ten se jen smutně usmál. On a Kate byli oficiálními vůdci této buňky Černého kříže, ale během pouhých čtyř dnů jsem zjistila, že většina členů uznává spíš Kate. Nezdálo se, že by to Eduardovi vadilo. Přestože se Lucasův nevlastní otec choval ke všem ostatním nedůtklivě a nepříjemně, jí očividně věřil, že bude jednat správně.

„Je jedno, jak je člověk přemůže, důležitější je, že to dokáže,“ prohlásila Dana. „Můžeme se už konečně najíst? Bianca musí mít strašný hlad.“

Pomyslela jsem na krev – hustou, rudou a horkou, lahodnější než jakékoli jídlo – a zachvěla jsem se. Lucas si toho všiml, objal mě kolem pasu a přitáhl mě k sobě, jako kdyby mě chtěl obejmout. „Jsi v pořádku?“ zašeptal.

„Jen mám hlad.“

Zadíval se na mě svýma zelenýma očima, ve kterých se kvůli mé žízni po krvi zračil neklid, ale zároveň i porozumění.

Jenže mi nemohl nijak pomoci. Ocitli jsme se v pasti. Uběhly čtyři dny ode dne, kdy byla napadena a vypálena má škola, akademie v Evernightu. Lovci znali její tajemství. Věděli, že poskytuje útočiště upírům a učí je přežít v moderním světě. Kvůli tomu se stala terčem Černého kříže – skupiny smrtonosných lovců upírů, z nichž všichni byli vycvičeni zabíjet.

Jenže netušili, že nejsem jedna z mnoha lidských bytostí, kteří v Evernightu studovali spolu s upíry. Já jsem byla upír.

No, vlastně ne tak docela. Kdyby to záleželo na mně, nikdy bych se jím nestala. Narodila jsem se však dvěma upírům, a přestože jsem byla stále ještě naživu, měla jsem některé upíří vlastnosti a také některé jejich potřeby.

Například jsem toužila po krvi.

Od útoku na akademii v Evernightu byl pohyb všech členů této buňky dočasně omezen. To znamenalo, že jsme se museli skrývat, v tomto případě ve skladišti, kde to páchlo po starých pneumatikách a na betonové podlaze byly skvrny od oleje. Spali jsme na rozkládacích lehátkách. Lidé směli vycházet pouze na hlídky kvůli upírům, kteří se nám mohli přijít pomstít za útok na školu. Doslova každičkou chvilku jsme se museli připravovat na budoucí bitvy. Naučila jsem se například nabrousit nože a také vyřezat bodec, což byla opravdu zvláštní zkušenost. A teď mě začali učit bojovat.

Nikdo z nás tu neměl žádné soukromí. Naštěstí alespoň na záchod vedly dveře. Lucas a já jsme tak skoro neměli šanci strávit chvilku o samotě. Ještě horší bylo, že jsem už čtyři dny nepila krev.

Bez krve jsem slábla a hladověla. Touha po krvi mě ovládala čím dál tím víc, a pokud by tenhle stav trval ještě dlouho, nevěděla jsem, co budu dělat.

V žádném případě jsem nemohla pít krev před žádným členem Černého kříže kromě Lucase. Když mě během svého ročního studia na akademii v Evernightu viděl kousnout jiného upíra, myslela jsem si, že mě navždy zapudí, ale místo toho překonal dogmata, kterými ho naočkoval Černý